

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΛΦΡΕΝΤΕ ΒΙΝΥ

Ποιοί ήσαν οι γονείς του.— Ο γάμος με μίχ πολυφέρνον Άγγλιδα.— Βινύ, Ούγκώ, Λαμαρτίνος, Μπαλζάκ, Δουμάς.— Ο Βινύ στο στρατό.— Ο θρίαμβός του στο Θέατρο.— Οι αποτυχίες του στην Άκαδημία.

Ο Άλφρε ντε Βινύ ζητήγεται από τον Καρολομάγγο, όπως ο ίδιος έββαίονε : "Ίσως, μάλιστα πάντως δεν έχει εξακριβωθεί αυτό. Ο πατέρας του ήταν παλιός αξιωματικός ο οποίος είχε πολεμήσει από τον Λουδοβίκο Χ και είχε πληγωθεί στον Έπταστή Πόλεμο. Είταν ξένη γλώσσα όταν γεννηθήκε ο μέλλων ποιητής, την 27 Μαρτίου 1797 στο Αός. Το έπόμενον έτος η οικογένειά του εγκατάλειπε την επαρχία κ' έπληξε στο Παρίσι όπου εγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό διαμέρισμα με εφτακόσια φράγκα το χρόνο, μέσα στο παλαιό ανάκτορο των Ήλιωτών, το οποίο ενοικίαζε τότε το Κράτος στους ιδιώτες. Εκεί, ο μικρός Άλφρεδός έπαιξε με τ' άλλα παιδιά των συγκατοίκων μέσα στον κήπο του ανάκτορου που άπλωνόταν ως τ' Αλυσία Πεδία.

Στά 1805 η οικογένειά του μετακόμισε στην οδό Μαρσέ-ντ' Αρζεσσώ και εκεί η μητέρα του τον έμαθε να διαβάζει. "Αν και αυτή ήταν καθολική και βασιλοφρον, έν τούτους είχε διαβάσει πολλά τό Ρουσσώ, τών όποιοι μείλιαν και στο παιδί της. Από πολύ μικρός ο Άλφρεδός έκανε καθεμέρια μικρό λουτρό. Ίδιαίτερος του ήσαν άγαπητά ή γυμναστική, οι πορείες και τα άλλα, παρ' όλο το άδύνατο και λεπτοκατακείμενο του σώμα. Είχε ιδιαίτερα κλίση προς τα μαθηματικά και γι' αυτό εισήλθε στο Πολυτεχνείο, άπ' όπου μπόρεσε να καταταχθή κατόπιν, όταν ή άυτοκρατορία άνετάλη, στους έσθροους σοματοφιλικούς του βασιλέως, όπου δεν κατετάσσοντο παρά μόνο οι εύγενείς. Είτανε τότε μόλις δεκαεπτά χρόνων, και με το λεπτό πρόσωπό του, τα ξανθά μαλλιά του, έμοιαζε περισσότερο με παιδάκι παρά με στρατιώτη.

"Όταν κατά τα τέλη του 1815, ο Λουδοβίκος ΧVΙΙΙ άναγκάστηκε να φύγει στή Γάνη, ένώ ο Ναπολέων επανερχόμενος από την έξορία της Έβαρς εγκαθίστατο στον Κερμακικό, ο νεαρός αξιωματικός είταν ένας από τους λίγους εκείνους που συνόδεσαν το βασιλέα εις τα σύνορα. "Όταν ξαναγύρισε ο βασιλιάς, διαλόγηκε ή σοματοφυλακή κ' οι εύγενείς που την άποτελούσαν διανοητάσθησαν ως αξιωματικοί στο στρατεύμα. Ο Βινύ τοποθετήθηκε ως υπόλοχαγός σ' ένα τάγμα των Βεραλιών.

Στό 1817 ο πατέρας του πέθανε και από την επιθανάτιο κλίση του από άπρηθύνε αυτή την τελευταία συμβουλή :

—Σέ λίγο εγώ πεθαίνω ένα μόνο πράγμα θά σου ζητήσω: κάνε τή μητέρα σου ευτυχή.

Τήν ύστατή αυτή επιθυμία του άποθνήσκοντος πατέρα του την εξέπληρωσε άπολύτως, γιατί κ' ο ίδιος άγαπούσε άπερβολικά τή μητέρα του.

"Ενα διάστημα τότε φαινότανε πολύ σκεπτικός, σαν άπορροφημένος, από τον έαυτό του. Σέ μιά έπιστολή του τής εποχής εκείνης γράφει τά έξης : «Είμαι τώρα σαν ένας από τους δώδεκα αδελφούς του πατέρα μου που κλείστηκε εικόνα χρόνια σ' ένα μοναστήρι και δεν έννοιουσε να βγή έξω».

Έν τούτους, νεώτατος στο Παρίσι έσημείωσε μεγάλες κοσμικές έπιτυχίες. Χορευτική άριστος τότε άρεσε να νταραβερίζεται με τους κοσμικούς κύκλους. Έγνώριζε εκεί τήν κ. ντ' Αγκών, του Ύπουργού, που έχόρευε συχνά μαζί της και ή όποια τόν γνώρισε με τους ποιητάς Σουμέ, Άλέξαντρο Δουμά και με το Βίκτωρα Ούγκώ. Συνεργάστηκε στον Άγογευτικό Έπιμελητή που έξεδίδαν οι άδελφοί Άβελ και Βίκτωρ Ούγκώ. Έκει γνώρισε και τή νεαρή ποιήτρια Δελφίνη Γκαί, τήν κατόπιν κ. Ζιραρντινί, ή όποια ετεμφερμειοταντού όταν άπήγγελε τους σίγχους της κατά τή μόδα τής εποχής. Μιά γλυκειά έρωτική ιστορία άρχισε. Έκείνος είταν ένδοξός, ανεκροπόλος και πολύ φώτισος. Έκεινη μισλαγγρονή, έρωτική, και χαριτωμένη. Θέλησαν να παντρευτούν μ' ή μητέρα του ποιητού δεν ήθελε αυτό τό γάμο κ' ο ποιητής άπέφυγε να τήν δυσαρεστήσει.

Στις 10 Οκτωβρίου 1822, ο Βίκτωρ Ούγκώ παντρεύτηκε με τήν Άντέλλα Φουσί. Μόστρες του γάμου του ήσαν ο Άλφρε ντε Βινύ και ο Άλέξαντρος Σουμέ. Σέ λίγο κ' ο ίδιος ο Βινύ, λοχαγός πιά, περνώντας από τό Πά, γνώρισε μιά νέα Άγγλιδα, πολύ χαριτωμένη, κόρη ενός άποίκου, ο όποιος είχε μαζέψει στις Ίνδιες 600,000 φρ. Τήν έπλησε κ' ο γάμος αυτός του άτόφερε έτήσιο εισόδημα 10,000 φρ. Είν' άλήθεια ότι ο Βινύ δεν είταν από κείνους που δεν τους ζάνουν έντύπωση τά όικιά άγαθά. Ο ίδιος γράφει στο ημερολόγιό του ότι τό να γεννηθή κανείς χωρίς περιουσία είναι τό μεγαλύτερο κακό. "Ο νεαρός σύζυγος έπίστασε ότι, κατά τά λεγόμενα τής μητρός του, ή πορζια του θά είταν πολύ μεγαλύτερη, μι, μετά τήν εύλογία του πάστορος ή Άγγλιδα, ή όποια ήτο πρωτεστάντης, του όμολόγησε άφελώς τήν άλήθεια.

— Ο γιές! του είπε, σάς έγέλασα γιατί σάς άγαπούσα.

"Όταν παντρεύτηκε κ' έσαφάλισε τή ζωή του, ο ποιητής εγκατέλειπε τό στρατεύμα γιά να εγκατασταθή στο Παρίσι, άναμνηστικός στους φιλολογικούς καυγάδες τής εποχής του. Τό 1822 σέ

μιά μόνο νύχτα στο Όλορόν έγραψε τό σχέδιο του «Σέν-Μάρ». Τό βιβλίο παρουσιάστηκε στό 1829 στα τυπογραφεία του Μπαλζάκ ο όποιος έκανε τότε αυτή τή έμπορική έπιχείρηση, χωρίς να κατορθώσει πολλά πράγματα. "Ο ποιητής κ' ο μυησιογρόφος φυσικά είχαν συνδεθή φιλικά. Γράφει κάπου γιά τό Μπαλζάκ : «Είν' ένας νέος πολύ άκαθάριστος, πολύ άδύνατος, που χάνει διαρκώς τά λόγια του όταν μιλάει και πέπει σαλία από τό στόμα, γιατί του λείπει ή άπάνω μασέλλα κ' έχει πολύ ύγρο τό στόμα».

Τό μυησιογράμα του «Σέν Μάρ» έσημείωσε έξαιρετική έπιτυχία. "Ο Λαμαρτίνος ο όποιος είταν τότε γραμματέας τής πρεσβείας στή Φλωρεντία, του έστειλε ένα γράμμα τοιαύτο έπαινους, το όποιο, είταν ή άρχή τής φιλίας των δύο ποιητών. "Η πρώτη ποιητική συλλογή είχε έκδοθή τό 1822, μι ή πρώτη έκδοσις ένεν:ιατόδη χαρμας και μόλις τό 1829 τυπώθηκε με τ' όνομά του.

Τό 1827 μετά τή μεγάλη έπιτυχία του «Σέν-Μάρ» ο Βινύ έκδιδει μιά σειρά ποιημάτων με τόν τίτλο «Ποιήματα άρχαία και σύγχρονα».

Έκεινη τήν εποχή μορφοί να πη κανείς ότι ή δόξα του συγγραφέως του «Μουση» είταν ίση με τή δόξα του Βίκτορος Ούγκώ. "Ο Λαμαρτίνος μόνο τους περνούσε και τους δύο. "Ο Άλέξανδρος Δουμά έχει άφήσει ένα χαριτωμένο πορτραίτο του Βινύ. Γράφει : «Ο Βινύ εν' ένας μοναδικός άνθρωπος, εύγενής, εύπροσηγυρος, γλυκός στις σχέσεις του με μιά άπισήνιση τελεία ή όποια ταυράζει περίφημα στο γοητευτικό πρόσωπό, στα λεπτά και πνευματώδη χαρακτηριστικά του τά πλαισιωμένα με χρυσές μπουζίκες, σαν ένα Χερουβίμ, του όποιου εν' άδελφός».

Τό θέατρο έκράβηξε τό Βινύ πολύ νωρίς. "Υστερ' από άρκετές άποτυχίες έδωσε στο Γαλλικό Θέατρο στις 12 Φεβρουαρίου 1835 τό «Σάττερτον» δράμα που τό έγραψε με τ' έίκοσι έξες. Πρωταγωνιστούσε ή μεγάλη ήθοποιός Νορβάλ. "Η έπιτυχία του είταν πρωταφανής στα χρονικά του θεάτρου. "Ο συγγραφέας Μαξίμ Ντωκάμ, που είτανε στην πρώτη γραφεία τά έξης :

«"Η άνυπομονηρία των θεατών ήτο πρωφανής. "Η άγωνία τους έπληγε τό θαυμασμό τους. Δεν έξέρω σε ποιό σημείο του έργου, έφράναζαν : Φτάνει! Άκίνητος, σθημενόμενος στο θέατρο μου, έννοιωθα να με σφίγγει μιά συγγίνισια άγνωστη μου ώ τότε ή όποια κ' έπληγε».

"Ο Λαμπύς, θεατρικός συγγραφέας κ' αυτός γράφει τά έξης :

«Είδα τό «Σάττερτον» τρέμο ακόμα δλάκερος, ή καρδιά μου στάζει αίμα σά να τήν συντριβεί κάτι. Τό δράμα του Βινύ με κατέειπε ολόκληρον, τρέχει στις φλέβες μου, είναι τό αίμα μου...»

"Ο «Σάττερτον» εν' ο ποιητής ο όποιος μι ή δύναμειος να ζήσει από τήν έκάννα του στή σύγχρονη κοινωνία αυτοκτονεί.

"Η αίσθησις που έπροκάλεσε στο κοινωνία τονίσω κατά δύο γερονισιαστά έπρότειναν στή σύγκλιτο να ληφθούν μέτρα κατά του «Διαστρόφου και άναξιοπρεπισ» αυτού έργου. Εύτυχώς όμως δεν έγινε τίποτε.

"Ο Βινύ ύστερ' από τήν τεραστία αυτή έπιτυχία έγινε κύριος του θεάτρου. Μπορούσε να παίξη ότι ήθελε. Σταμάτησε όμως κ' ως τό 1865 έτοχό το θανάτου του, δηλαδή τριάντα χρόνια ολόκληρα, δεν έδωσε άλλο έργο.

Θέλησε να μι ή στή Βουλή κ' έξέλεγη δύο φορές βουλευτικής. Έστράφη τότε προς τή Γαλλική Άκαδημία όπου τόν έκάννα να περιμένει επί πολύ έξω από τήν πόρτα. Έξη φορές υπέβαλε άποψηφιότητα και μόλις τήν έκτη έξέλεγη άκαδημαϊκός στις 8 Μαρτίου 1845.

"Ο Βινύ τό υπόλοιπο τής ζωής του τό πέρασε ήσυχα και πέθανε στις 17, Σεβρίου 1863. Ένεταφιάσθη στο κοιμητήριο τής Μονμάρτης, στο πλευρό τής γυναίκας του Λυδίας ή όποια είχε προηγήσει κατά μερικώς μήνες αυτού στον τάφο. Jean Bernard

*

Η ΔΙΑΝΟΗΣΗ

Έκνυκλοφόρησε εις διπλούν τό 5ον και 6ον τεύχος του περιοδικού «Διάνοση» με συνεργασίαν των κ.κ.Ν. Λαπαδιώτη, Ι. Ζεβρού, Μαρίας Πολυμενάκου, Τ. Μπαρλά, Ο. Κομνηνού, Ι. Δεβέρη, και μεταφράσεις Μισιελί, Μπέρογ, Λουίς, Άμιελ, κ.λ.π.

Ο Άλφρε ντε Βινύ (Εκ παλαιάς λιθογραφίας)

